

Samenhang Tussen Gerapporteerde Versus Geobserveerde Resource Control en Populariteit bij Basisschoolkinderen

Scriptie L. Peltz, 4810678

Mastervariant Gezondheidszorgpsychologie

Faculteit der Sociale Wetenschappen

Radboud Universiteit Nijmegen

Begeleider: Dr. T.A.M. Lansu

Nijmegen, juli, 2020

Samenvatting

In dit onderzoek werd de samenhang tussen verschillende informatiebronnen van resource control strategieën (pro-sociaal/coercief) van 187 basisscholieren onderzocht. Hiervoor werd gekeken naar het algemeen resource control profiel van basisscholieren, gerapporteerd door scholieren zelf en de leerkrachten en strategieën die door basisscholieren in een specifieke situatie toegepast werden, aangegeven door zelf- en peerrapportage en door observatie. Zoals verwacht waren er grote discrepanties tussen de verschillende informatiebronnen. Verder werd onderzocht in hoeverre resource control (pro-sociaal/coercief/pro-sociaal*coercief), gerapporteerd door verschillende informatiebronnen, samenhangt met populariteit van basisscholieren. De resultaten laten zien dat zowel pro-sociale als coercieve resource control met populariteit samenhangt bij de leerkrachtrapportage van algemeen toegepaste strategieën en de observatie van resource control in een specifieke situatie. Verder hangt de algemene zelfrapportage van coercieve strategieën met populariteit samen. Opvallend was dat bi-strategische resource control (pro-sociaal*coercief) bij geen van de vijf informatiebronnen met hoge populariteit samengaat.

Agressie bij basisschoolkinderen wordt vaak in verband gebracht met negatieve gevolgen voor het welzijn van scholieren en leerkrachten (Salimi et al., 2019). Agressief gedrag blijkt voor kinderen echter ook nuttig te kunnen zijn. Kinderen gebruiken naast pro-sociaal gedrag namelijk ook agressief gedrag om de eigen doelen binnen een groep te bereiken (Hawley, 2003). In hoeverre iemand in staat is om in competitie met anderen het eigen doel te bereiken en zo resources (zoals materiële maar ook sociale levensbehoeften) te verkrijgen, wordt ook beschreven als “resource control” (Hawley, 1999). Om dit te bereiken kan gebruik gemaakt worden van coercieve en pro-sociale strategieën. Coercieve resource control strategieën worden toegepast door middel van agressie of bedreigingen, waarbij het onderhouden van een sociale relatie niet op de voorgrond staat. Bij pro-sociale strategieën is er wel een focus op sociale relaties. Hierbij wordt geprobeerd samen te werken of anderen van de eigen mening te overtuigen om zo de eigen doelen te behalen (Hawley, 1999).

In eerder onderzoek naar het gebruik van resource control strategieën werden deze door middel van zelf- en peer-rapportage gemeten (Hawley, 2003). Het valt op dat de twee rapportagevormen daarbij nauwelijks correleren, evenals zelf- en leerkracht-gerapporteerde agressie (Henry, 2006). Een mogelijke verklaring hiervoor is dat mensen zich in zelfrapportage positiever presenteren en eerder aangeven zich pro-sociaal te gedragen, ook

als ze voornamelijk coercieve controle vertonen. Deze aanname wordt ondersteund door de review van Paunonen en O'Neill (2010). De onderzoekers maken duidelijk dat bij zelfrapportage vaak sociaal wenselijk geantwoord wordt. Dit treedt bij peerrapportage minder vaak op, omdat hierbij uitspraken over het gedrag van een ander gemaakt worden. Terwijl zelfrapportage de subjectieve waarneming van de persoon zelf weergeeft, is peerrapportage mogelijk ook objectiever, omdat uitspraken van meerdere peers afgewogen kunnen worden (Paunonen & O'Neill, 2010). Rapportage door leerkrachten heeft het voordeel dat ze het gedrag van scholieren elke dag kunnen observeren en met dat van andere kinderen kunnen vergelijken (Fox & Boulton, 2005). Hierbij moet wel in acht worden genomen dat de waarneming die peers en leerkrachten van een persoon hebben altijd beperkt is tot de context waarin zij met de persoon in contact zijn. Daardoor kan hun rapportage ook een minder compleet beeld weergeven dan zelfrapportage (Paunonen & O'Neill, 2010). Er is dus nog geen consensus over welke informanten het meest betrouwbaar zijn om resource control strategieën vast te kunnen stellen.

Het is van belang om dit verder te onderzoeken, zodat met betrekking tot resource control strategieën betrouwbare conclusies getrokken kunnen worden. Bovendien wordt door onderzoek duidelijk dat er geen consensus is tussen zelfrapportage van het eigen gedrag en de objectieve observatie hiervan (Pryor, Gibbons, Wicklund, Fazio, & Hood, 1977). Als mensen zich van de discrepantie tussen hun eigen gerapporteerd gedrag en de gedragsobservatie bewust zijn, zijn ze echter geneigd om deze discrepantie te verminderen. Pryor et al. (1977) waren namelijk in staat om de correlatie tussen zelf gerapporteerd en daadwerkelijk gedrag te verhogen door de zelfgerichte aandacht van deelnemers te vergroten. Bij het huidige onderzoek werd niet alleen naar het algemeen resource control profiel van basisscholieren gekeken, maar ook naar toegepaste resource control strategieën in een specifieke situatie. Zo was het mogelijk de rapportage van verschillende informanten te kunnen vergelijken en vast te stellen in hoeverre ze met daadwerkelijk vertoonde beïnvloedingsstrategieën samenhangen. De eerste onderzoeksvraag was dus: in hoeverre bereiken rapporteurs overeenstemming met betrekking tot het gebruik van algemene resource control strategieën van kinderen (zelfrapportage vs. leerkrachtrapportage) en het gebruik van resource control strategieën in een specifieke situatie (zelfrapportage, peeroordeel en observaties)?

Naast deze vraag is het ook interessant om te kijken hoe de controle strategieën samengaan met bepaalde (sociale) successen in de peer groep. De status die iemand binnen een groep heeft, is namelijk gekoppeld aan de resource control en daarmee iemands invloed op een groep (Cillessen, Mayeux, Ha, de Bruyn, & LaFontana, 2014). Een hoge status in een

sociale groep in de vorm van invloed op en zichtbaarheid binnen de groep wordt omschreven als “populariteit” (Cillessen et al., 2014). Een model dat een verklaring kan bieden voor hoe mensen binnen een groep een hoge status en daarmee populariteit kunnen bereiken, is het “Dominance-Prestige model” (Cheng, Tracy, Foulsham, Kingstone, & Henrich, 2013). Hieruit blijkt dat mensen een hoge status kunnen bereiken via dominantie of prestige. Er kan een verband gelegd worden tussen het Dominance-Prestige model en resource control die door pro-sociale en coercieve strategieën bereikt kan worden. Zoals hierboven uitgelegd is het idee van pro-sociale strategieën om anderen van de eigen mening te overtuigen of samen te werken om resources te verkrijgen. Volgens het Dominance-Prestige model kan populariteit via prestige bereikt worden door met sociale vaardigheden en kennis te overtuigen, wat lijkt op de pro-sociale resource control strategieën die door Hawley (1999) beschreven worden. Coercieve strategieën gaan mogelijk samen met populariteit op grond van dominantie, zoals beschreven in het Dominance-Prestige model (Cheng et al., 2013). Zowel dominantie als coercieve strategieën worden namelijk gekenmerkt door agressief gedrag en bedreigingen. Deze veroorzaken angst bij de andere groepsleden, waardoor resources en een hoge status in de groep toegekend worden.

Onderzoek laat zien in hoeverre de twee strategieën tot populariteit kunnen leiden. Het blijkt dat in nieuwgevormde groepen, waarin mensen elkaar eerder niet kenden, zowel dominantie als prestige tot invloed en een hoge rang binnen de groep kunnen leiden (Cheng et al., 2013). Uit de studie van Hawley (2003) blijkt echter dat enkel het gebruik van coercieve strategieën niet gerelateerd is aan resource control en populariteit. Een verklaring voor de verschillende resultaten is dat het toepassen van coercieve strategieën in nieuwe groepen (zoals bij Cheng et al., 2013) succesvol kan zijn, omdat het tot een onmiddellijke toegang tot resources leidt. Om op lange termijn resources te verkrijgen, is echter ook een focus op sociale relaties noodzakelijk, wat bij pro-sociale, maar niet bij coercieve strategieën het geval is (Hawley, Little, & Pasupathi, 2002). Pro-sociale controllers worden door hun peers wel als populair beoordeeld, echter bereiken bi-strategische controllers (personen die zowel coercieve als pro-sociale control strategieën toepassen) de hoogste mate van populariteit. Zij hebben namelijk de meeste strategieën ter beschikking om resources te controleren en passen deze op een effectieve manier toe (Hawley, 2003).

De samenhang tussen resource control en populariteit is echter afhankelijk van een betrouwbare identificatie van de toegepaste strategieën. Toch komen, zoals boven uitgelegd, zelf-, peer-, leerkrachtrapportages en observaties bij de rapportage van controle strategieën vaak niet overeen. De tweede onderzoeksvraag was daarom ook: hoe zijn de resource control

strategieën in het algemeen en in een specifieke situatie, zoals aangeven door de verschillende rapporteurs, gerelateerd aan populariteit?

De eerste verwachting voor de eerste onderzoeksvraag is dat zelfrapportage over het algemene resource control profiel niet overeenkomt met de andere informanten (algemene leerkrachtrapportage, specifieke zelfrapportage, specifieke peerrapportage, specifieke observatie). Dit omdat scholieren zichzelf vanwege sociale wenselijkheid (Paunonen & O'Neill, 2010) eerder als pro-sociale controllers inschatten, terwijl bijvoorbeeld leerkrachten en medeleerlingen het eerder zullen aangeven als scholieren coercieve controle toepassen (Henry, 2006). De tweede verwachting is dat de leerkrachtrapportage en de observatie van controle strategieën overeenkomen, maar dat er geen samenhang tussen de algemene zelfrapportage en de observatie bestaat. Onderzoek laat namelijk zien dat leerkrachtrapportage over agressie wel, maar zelfrapportage hiervan niet voorspellend is voor geobserveerd agressief gedrag (Henry, 2006). Voor resource control wordt daarom een vergelijkbaar patroon verwacht. Bovendien wordt verwacht dat de zelfrapportage over de specifieke situatie wel met de leerkrachtrapportage, de peerrapportage en observatie van de specifieke situatie samenhangt. Dit omdat participanten hierbij in vergelijking met de rapportage van algemene resource control meer zelfaandacht hebben, aangezien het over een specifieke situatie gaat (Pryor et al., 1977). Van discrepanties tussen rapportage en daadwerkelijk toegepaste strategieën zouden de kinderen zich dus mogelijk bewust zijn. Naar verwachting zouden zij deze discrepantie willen voorkomen, waardoor zij niet sociaal wenselijk antwoorden, maar passend bij de strategieën die zij daadwerkelijk toegepast hebben.

De eerste verwachting voor de tweede onderzoeksvraag is dat pro-sociale resource control geassocieerd is met hoge populariteit. Hiervan wordt uitgegaan omdat onderzoek verduidelijkt dat pro-sociale resource control tot populariteit leidt (Hawley, 2003). Ten tweede wordt verwacht dat coercieve resource control alleen niet gepaard gaat met populariteit, omdat in het huidige onderzoek resource control onder klasgenoten onderzocht werd. Aangezien hier dus sprake is van bestaande groepen van schoolkinderen is naar verwachting een focus op sociale relaties nodig om populariteit te bereiken. Deze focus is er echter niet bij het gebruik van uitsluitend coercieve strategieën (Hawley, 2003). De derde verwachting is dat de combinatie van pro-sociale en coercieve resource control (bi-strategische resource control) geassocieerd is met de hoogste populariteitsstatus. Bi-strategische controllers hebben namelijk door het toepassen van twee strategieën de meeste mogelijkheden om de groep te beïnvloeden en daardoor populariteit te bereiken (Hawley et

al., 2002; Hawley, 2003). Er wordt vanuit gegaan dat de genoemde associaties aangetoond kunnen worden bij de observatie en zelf- en peerrapportage in een specifieke situatie. Dit aangezien verondersteld wordt dat door observatie het best gemeten wordt welke strategieën de scholieren daadwerkelijk toepassen. De scholieren zelf en hun peers hebben naar verwachting een duidelijk beeld van toegepaste strategieën omdat ze zich op een specifieke situatie kunnen betrekken. Ook zou de zelfrapportage over de specifieke situatie weinig door sociale wenselijkheid vertekend kunnen worden (Paunonen & O'Neill, 2010). Sociale wenselijkheid zou echter de algemene zelfrapportage kunnen vertekenen, waardoor verwacht wordt dat deze rapportage de zwakste associatie met populariteit zal hebben. De algemene leerkrachtrapportage kan de genoemde associaties tussen resource control en populariteit naar verwachting wel aantonen. Dit wordt verwacht omdat leerkrachten bij het onderzoek van Henry (2006) geobserveerd gedrag in vergelijking met zelfrapportage en peers het best konden voorspellen. Ook kunnen ze door de vergelijking met andere kinderen het gedrag van scholieren goed beoordelen (Fox & Boulton, 2005).

Om de twee vragen van het huidig onderzoek te beantwoorden, werd ervoor gekozen om het onderzoek met basisscholieren uit te voeren. Kinderen in deze leeftijdscategorie zijn in vergelijking met jongere kinderen in staat een onderscheid te maken tussen pro-sociale en coercieve strategieën (Hawley, 1999). Het is belangrijk om resource control strategieën onder scholieren en daaraan gekoppelde sociale successen zoals populariteit verder te onderzoeken. Populariteit kan namelijk een beschermende factor zijn tegen problemen die scholieren kunnen ervaren, zoals depressie, angst en eenzaamheid (Rubin, Bukowski, & Bowker, 2015). Ook blijkt dat op de basisschool populariteit samenhangt met goede prestaties en motivatie op school (Galván, Spatzier, & Juvonen, 2011). Een beter inzicht in de samenhang tussen resource control en populariteit kan mogelijk behulpzaam zijn om de beschermende effecten van populariteit beter te kunnen begrijpen en er op lange termijn van te profiteren.

Voor het beantwoorden van de onderzoeksvragen werd de populariteit van basisscholieren met behulp van peer-nominaties vastgesteld. Verder werd door middel van vragenlijsten vastgesteld welke resource control strategieën de scholieren over het algemeen toepassen, volgens de scholieren zelf en hun leerkrachten. Om toegepaste resource control strategieën in een specifieke situatie te kunnen beoordelen, voerden de scholieren een taak uit waarbij ze in kleine groepen een feestje moesten plannen, wat op video werd opgenomen (Lansu & Cillessen, 2015). Observatoren beoordeelden vervolgens voor elke scholier welke strategieën toegepast werden tijdens de taak. Bovendien gaven de scholieren aan welke strategieën zijzelf en hun groepsleden tijdens de taak toepasten.

Methode

Deelnemers

Voor de huidige studie werd gebruik gemaakt van data van een onderzoek met 187 basisscholieren uit zeven klassen van twee scholen in Nederland. De basisscholieren waren gemiddeld 10.6 jaar oud ($SD = 0,81$). Er namen 77 jongen en 110 meisjes deel, waarvan 88% een Nederlandse, 7% een deels Nederlandse en de overige 5% een andere achtergrond hadden of waarvan geen informatie beschikbaar was.

Procedure en Materiaal

Tijdens een klassikale sessie werd populariteit gemeten door middel van peer nominaties, en vulden deelnemers een vragenlijst in die hun resource controle strategieën maten. Twee weken later voltooiden kinderen een “party-plan” taak, gebaseerd op de procedure gebruikt in het onderzoek van Lansu en Cillessen (2015). Hierbij organiseerden de kinderen samen in groepen van vier klasgenoten van hetzelfde geslacht een feestje door vragen te beantwoorden over de dag van het feestje, activiteiten, drinken en eten op het feest. De scholieren kregen 10 minuten de tijd en werden op video opgenomen, waarvan ze zich bewust waren. De zelfrapportage, peer rapportage en observaties van resource control in een specifieke situatie betreffen het gedrag van de deelnemers tijdens deze taak.

Populariteit. Om populariteit vast te stellen, werden twee vragen gesteld: “Welke kinderen uit je klas zijn het meest populair?” en “Welke kinderen uit je klas zijn het minst populair?”. Vervolgens werden kinderen genomineerd door de codes die horen bij de namen van de betreffende kinderen op te schrijven. De ontvangen nominaties werden voor elk van beide vragen geteld en door standaardisatie binnen de klas in z-scores omgezet. Populariteit werd als het verschil tussen de z-scores van de nominaties voor meest en minst populair berekend. De verschil scores werden opnieuw binnen de klas gestandaardiseerd, wat vervolgens in de scores voor populariteit resulteerde.

Algemene resource control. Aan de scholieren werden vragen over hun eigen resource control gesteld. Per strategie werden zes stellingen voorgelegd, zoals “Ik doe heel aardig om te krijgen wat ik wil.” (pro-sociaal) en “Ik dwing anderen om mijn zin te krijgen” (coercief). Op een 4-punt-Likertschaal (1 = bijna nooit; 4 = heel vaak) gaven de scholieren aan in hoeverre de stellingen van toepassing op hen zijn. De items werden overgenomen van een onderzoek van Olthof, Goossens, Vermande, Aleva en van der Meulen (2011). De Cronbach’s alpha voor pro-sociale resource control is .63 en voor coercieve resource control .57. Per participant werd vervolgens een gemiddelde score berekend voor pro-sociale en één voor coercieve algemene resource control.

Ook aan de leerkrachten werd gevraagd in hoeverre elke scholier bepaalde resource control strategieën toepast. Dit werd met behulp van de vragen “In hoeverre vind je dat de betreffende leerling gebruik maakt van pro-sociale strategieën?” en “In hoeverre vind je dat de betreffende leerling gebruik maakt van coercieve strategieën?” gedaan, waarop de leerkrachten op een 7-punt-Likertschaal (1 = absoluut niet; 7 = absoluut wel) antwoord gaven. De leerkrachten kregen een uitgebreidere beschrijving van beide strategieën om hen te helpen om de vragen goed te kunnen invullen.

Situatie specifieke resource control. Aan de scholieren werd gevraagd in hoeverre zichzelf en hun groepsgenoten tijdens de taak verschillende resource-control strategieën toepasten. Pro-sociale resource control werd vastgesteld met behulp van de vraag: “In hoeverre vond je dat (naam groepsgenoot)/jijzelf behulpzaam was tijdens het plannen van een feestje?”. Om coercieve resource control vast te stellen, werd het volgende item gebruikt: “In hoeverre vond je dat (naam groepsgenoot)/jijzelf de baas was tijdens het plannen van een feestje”. De scholieren gaven op een 7-punt-Likertschaal antwoord (1 = helemaal niet; 7 = heel erg). Per scholier werd vervolgens een gemiddelde score berekend voor de ontvangen beoordelingen per type strategie, welke peer-gerapporteerde resource control vertegenwoordigt. Ook werd een variabele opgesteld die zelf gerapporteerde resource control vertegenwoordigt.

Met behulp van de video-opnames van de party-plan taak beoordeelden observatoren pro-sociale resource control strategieën door “de mate waarin het kind pro-sociaal gedrag vertoont om controle uit te oefenen gericht op persoonlijke winst” vast te stellen. Voorbeelden van pro-sociaal gedrag zijn in deze samenhang interesse tonen, andere kinderen proberen over te halen, vriendelijk zijn of helpen. De mate ervan werd op een 5-punt-Likertschaal aangegeven (1 = geen pogingen om controle uit te oefenen door pro-sociaal gedrag; 5 = toont pro-sociaal gedrag om controle uit te oefenen). Om coercieve resource control strategieën te kunnen beoordelen, keken de observatoren naar “de mate waarin het kind coercief gedrag vertoont om controle uit te oefenen die gericht is op persoonlijke winst”. Voorbeelden van dit soort gedragingen zijn bazig zijn, bekritisieren of agressief gedrag. Antwoord werd op een 5-punt-Likertschaal aangegeven (1 = geen pogingen om controle uit te oefenen door coercief gedrag; 5 = toont coercief gedrag om controle uit te oefenen). De intra-klas correlatiecoëfficiënt (ICC) is voor geobserveerde pro-sociale resource control strategieën .63 en voor coercieve resource control strategieën .76.

Design en Data-analyse

Om de eerste vraag te beantwoorden, in hoeverre er overeenstemming is tussen de verschillende informanten van resource control strategieën (zelfrapportage algemeen/ leerkrachtrapportage algemeen/zelfrapportage tijdens taak/peeroordeel tijdens taak/ observatie tijdens taak), werden bivariate correlaties berekend. De tweede vraag is in hoeverre de resource control strategieën (pro-sociaal, coercief, pro-sociaal*coercief) samenhangen met populariteit. Er werden per informatiebron interactie variabelen voor resource control aangemaakt om per scholier tot een interactie score (pro-sociaal*coercief) te komen. Vervolgens werd een regressie uitgevoerd met populariteit als afhankelijke variabele en resource control strategie (pro-sociaal, coercief, pro-sociaal*coercief) als predictor. De analyse werd vijf keer uitgevoerd voor de eerdergenoemde verschillende informatiebronnen.

Resultaten

In Tabel 1 zijn de gemiddelden, standaarddeviaties, *n*, mogelijke en geobserveerde range van resource control weergegeven, gebaseerd op de verschillende informatiebronnen.

Tabel 1

Descriptieve Statistieken van de verschillende informatiebronnen van resource controle strategieën (pro-sociaal/ coercief)

Resource control	Informatiebron	<i>M</i>	<i>SD</i>	Mogelijke range	Geobserveerde range	<i>n</i>
Algemeen	Zelf rapportage					
	Pro-sociaal	1.65	.40	1-4	1-3	186
	Coercief	1.14	.24	1-4	1-2.6	186
	Leerkracht rapportage					
	Pro-sociaal	3.96	1.49	1-7	1-7	187
	Coercief	2.15	1.37	1-7	1-7	187
Situatie-Specifiek	Zelf rapportage					
	Pro-sociaal	4.07	1.33	1-7	1-7	181
	Coercief	2.96	1.41	1-7	1-7	199
	Peer rapportage					
	Pro-sociaal	4.05	1.27	1-7	1-7	183
	Coercief	2.98	1.23	1-7	1-6.7	200
	Observatie					
	Pro-sociaal	2.54	.51	1-4	1-4	192
Coercief	1.64	.60	1-4	1-4	192	

De variabelen werden op normaalverdeling getest, waaruit bleek dat een aantal variabelen scheef verdeeld waren. Daarom werd ervoor gekozen om voor de variabelen algemene zelfrapportage (pro-sociaal), leerkrachtapportage (coercief) en situatie-specifieke observatie (coercief) een log-transformatie uit te voeren. Voor de variabele zelfrapportage algemeen (coercief) werd op grond van een sterke scheefverdeling een dichotome variabele aangemaakt (score 1 = 0, score > = 1).

De eerste onderzoeksvraag is in hoeverre er overeenstemming is tussen de verschillende informanten van resource control strategieën. De bivariate correlaties zijn in Tabel 2 weergegeven. De correlaties tussen de verschillende rapportages van prosociale resource control laten zien dat er een significante, zwakke positieve correlatie van de algemene leerkrachten-rapportage en situatie-specifieke zelfrapportage is, evenals met de situatie-specifieke peer-rapportage en de situatie-specifieke observatie. Er is sprake van een significante, hoge positieve correlatie tussen de situatie-specifieke zelf- en peerrapportage van prosociale resource control strategie gebruik.

Tabel 2

Correlaties (Correlatie Coëfficiënt en n) tussen de verschillende informatiebronnen en populariteit met betrekking tot resource controle (pro-sociaal/ coercief)

Informatiebron		Zelf (alg./ pros.)	Zelf (alg./ coer.)	Leerk (alg./ pros.)	Leerk (alg./ coer.)	Zelf (taak/ pros.)	Zelf (taak/ coer)	Peer (taak/ pros.)	Peer (taak/ coer)	Obser atie (pros)	Obser vatie (coer)
Populariteit	Cor.	-.09	.00	.20**	.20**	-.01	.05	-.03	-.10	.21**	.24**
	n	186	186	187	187	164	180	166	181	173	173
Zelf (alg./pros.)	Cor.	-	.39**	.05	-.02	.11	.17*	.12	.09	-.07	-.13
	n		186	186	186	163	178	165	179	171	171
Zelf (alg./coer.)	Cor.		-	-.13	.19*	-.06	.10	-.01	.06	-.06	.02
	n			186	186	163	178	165	179	171	171
Leerk. (alg./pros.)	Cor.			-	.02	.16*	.06	.19*	.01	.23**	.03
	n				187	163	179	165	180	172	172
Leerk. (alg./coer.)	Cor.				-	.03	.04	.03	-.09	.08	.08
	n					163	179	165	180	172	172
Zelf (taak/pros.)	Cor.					-	.14	.84**	.03	.11	-.04
	n						181	181	181	172	172
Zelf (taak/coer.)	Cor.						-	-.07	.71**	.04	.02
	n							182	199	190	190
Peer (taak/pros.)	Cor.							-	.06	.10	-.10
	n								183	174	174
Peer (taak/coer.)	Cor.								-	.02	-.09
	n									191	191
Observatie (pros.)	Cor.									-	.15*
	n										192
Observatie (coer.)	Cor.										-
	n										

* $p < .05$. ** $p < .01$.

De correlaties tussen de verschillende rapportages van coercieve resource control laten zien dat er tussen de algemene zelfrapportage en de leerkrachten rapportage een significante, zwakke positieve correlatie bestaat. Ook is er sprake van een significante, sterke positieve correlatie tussen de situatie-specifieke zelf- en peerrapportage. Alle overige correlaties zijn niet significant.

Voor de berekende correlaties werd van de algemene zelfrapportage (coercief) de oorspronkelijke variabele en niet de dichotome variabele gebruikt. Er werd een ANOVA uitgevoerd om vast te kunnen stellen of de andere informatiebronnen over de twee niveaus (0; 1) van de nieuw opgestelde variabele (algemene zelfrapportage, coercief) van hoogte verschillen. De resultaten laten zien dat de hoog coercieve kinderen (score >1) significant hoger scoren ($M = .56$, $SD = .23$) dan de laag coercieve kinderen ($M = .40$, $SD = .21$) op de meting van algemene zelfrapportage (pro-sociaal) ($F(1,184) = 23,60$, $p < .001$). De laag coercieve kinderen (score = 1) scoren significant hoger ($M = 4.20$, $SD = 1.52$) dan de hoog coercieve kinderen ($M = 3.63$, $SD = 1.41$) op de meting van algemene leerkrachten-rapportage (pro-sociaal) ($F(1,185) = 6.88$, $p = .009$).

Er werden 5 hiërarchische regressies uitgevoerd, elk met populariteit als afhankelijke variabele en resource control strategie (pro-sociaal, coercief, pro-sociaal*coercief) als predictor. Hierbij werden in stap 1 alleen de predictoren pro-sociale en coercieve resource control in de regressie opgenomen om vast te kunnen stellen in hoeverre de twee strategieën invloed hebben op de afhankelijke variabele, zonder de interactie pro-sociaal*coercief. In de tweede stap werd vervolgens de interactie aan de regressie toegevoegd. De ongestandaardiseerde (B) en gestandaardiseerde regressiegewichten (β) hiervan zijn in Tabel 3 weergegeven.

Uit de resultaten blijkt dat resource control, gemeten door middel van algemene zelfrapportage, een significante voorspeller van populariteit is, zowel voor stap 1 ($F(2,183) = 3.42$, $p = .035$), als voor stap 2 ($F(3,182) = 2.66$, $p = .05$). Hierbij is alleen de regressie coëfficiënt van algemene zelfrapportage (coercief) significant en positief met populariteit geassocieerd ($\beta = .18$; $p = .02$). Resource control, aangegeven door leerkrachten (algemeen) is eveneens een significante voorspeller van populariteit voor stap 1 van de analyse ($F(2,184) = 7.83$, $p = .001$) als ook stap 2 ($F(3,183) = 5.89$, $p = .001$). Hierbij gingen zowel hogere niveaus van pro-sociale resource control ($\beta = .19$; $p = .007$) als coercieve resource control ($\beta = .20$; $p = .006$) samen met hogere populariteit.

Tabel 3

Ongestandaardiseerde en gestandaardiseerde regressiegewichten van resource controle strategie (pro-sociaal/ coercief/ pro-sociaal*coercief) op populariteit, voor de verschillende informatiebronnen

Resource control	Zelfrapportage algemeen		Leerkrachten-rapportage algemeen		Zelfrapportage tijdens taak		Peerrapportage tijdens taak		Observatie tijdens taak	
	B	β	B	β	B	β	B	β	B	β
Stap 1										
Pro-sociaal	-.64	-.15	.13	.19*	.00	.00	-.02	-.02	.33	.17*
Coercief	.36	.18*	.33	.20*	.02	.03	-.10	-.13	.61	.21*
Stap 2										
Pro-sociaal x Coercief	.71	.22	-.12	-.29	-.03	-.22	.00	.00	.19	.18

* $p < .05$.

Bij de situatie-specifieke zelfrapportage komen de resource control strategieën niet als een significante voorspeller van populariteit naar voren voor zowel stap 1 ($F(2,161) = .07, p = .933$) als stap 2 ($F(3,160) = .28, p = .837$). Eveneens is er geen significante verklarende predictor bij de situatie-specifieke peerrapportage in stap 1 ($F(2,163) = 1.41, p = .247$) en stap 2 ($F(3,162) = .94, p = .425$). De regressie met de data gebaseerd op de observeerde resource controle strategieën is wel significant voor stap 1 ($F(2,170) = 8.09, p < .001$) en stap 2 ($F(3,169) = 5.43, p = .001$). Zowel hogere niveaus van pro-sociale resource control ($\beta = .17; p = .02$) als coercieve resource control ($\beta = .21; p = .005$) gingen samen met hogere populariteit. In geen van de regressies was de interactie tussen pro-sociale en coercieve resource control een significante voorspeller van populariteit.

Discussie

De eerste vraag van het huidige onderzoek was in hoeverre er overeenstemming is tussen verschillende informanten (algemene zelfrapportage, algemene leerkrachtenrapportage, specifieke zelf- en peerrapportage, specifieke observatie) van resource control strategieën van basisscholieren. De tweede vraag was in hoeverre de resource control strategieën, gerapporteerd door verschillende informanten, samenhangen met populariteit van basisscholieren.

De resultaten bevestigen de bevindingen van eerder onderzoek, namelijk dat er discrepanties zijn tussen verschillende rapportages van resource control (Hawley, 2003). Hieronder zullen de resultaten van de eerste onderzoeksvraag nader besproken worden, aan

de hand van de geformuleerde verwachtingen en het type resource control (pro-sociaal/coercief). De eerste hypothese, dat zelfrapportage over het algemeen resource controle profiel niet overeenkomt met de andere informanten, werd grotendeels bevestigd. Voor pro-sociale resource control was er inderdaad geen samenhang tussen algemene zelfrapportage en de andere informanten. In lijn met de verwachtingen komt de algemene zelfrapportage ook niet met de meeste andere rapportagevormen van coercieve resource control overeen. Wel is er een samenhang tussen de door leerkrachten gerapporteerde coercieve resource control en de algemene zelfrapportage hiervan. Dit lijkt echter geen robuust effect te zijn. Bij de dichotome variabele van coercieve zelfrapportage (algemeen), die op grond van de een scheve verdeling aangemaakt werd, komt er namelijk geen samenhang met de leerkrachten rapportage naar voren.

Dat de algemene zelfrapportage van resource-control zoals verwacht grotendeels niet met de andere informanten overeenkomt, kan mogelijk verklaard worden doordat scholieren sociaal wenselijk antwoordden en eerder aangaven zich pro-sociaal te gedragen dan coercief (Paunonen & O'Neill, 2010). Toch valt op dat de zelfrapportage over het algemene gebruik van resource control voor zowel pro-sociale als coercieve strategieën redelijk laag uitvalt. Dit is dus geen bevestiging voor de aanname dat kinderen eerder zouden aangeven zich pro-sociaal te gedragen dan coercief. Een mogelijke verklaring hiervoor zou kunnen zijn dat de kinderen niet in staat waren om de strategieën, die met de vragenlijst beoogd werden te meten, aan de eigen toegepaste strategieën te koppelen. Dit zou overeenkomen met de bevindingen van Woolley, Bowen en Bowen (2004), die aantonen dat het voor kinderen lastiger kan zijn om een vragenlijst te lezen, evenals relevante herinneringen te activeren en deze met betrekking tot de vragenlijst te interpreteren. Dit omdat kinderen vaak minder cognitieve capaciteiten hebben dan volwassenen, waardoor vragenlijsten voor zelfrapportage van kinderen niet altijd geschikt zijn. De lage scores op zowel pro-sociaal als coercief strategiegebruik laten zien dat de vragenlijst, die in de huidige studie gebruikt werd om resource control door middel van zelfrapportage vast te stellen, mogelijk niet geschikt was voor de cognitieve capaciteiten van de kinderen.

De tweede hypothese van de eerste onderzoeksvraag was dat leerkrachtrapportage, in vergelijking tot zelfrapportage, voorspellend is voor geobserveerde resource controle in een specifieke situatie. In lijn met de verwachting komt de leerkrachtenrapportage voor pro-sociale resource control overeen met de observatie. Dit past bij de bevindingen van Henry (2006) die aantoont dat leerkrachten in staat zijn om geobserveerd gedrag van scholieren te voorspellen. Dit komt mogelijk tot stand, doordat zij het gedrag van scholieren elke dag

kunnen observeren en met dat van andere kinderen kunnen vergelijken (Fox & Boulton, 2005). Er is tegen de verwachting in geen samenhang tussen de leerkrachtenrapportage en observatie van coercieve resource control. Een mogelijke verklaring hiervoor is dat scholieren die over het algemeen beide strategieën toepassen (dus bi-strategen) in de specifieke situatie alleen pro-sociale strategieën toepasten. Het type van toegepaste strategieën is namelijk mogelijk afhankelijk van de situatie. Zo laat het onderzoek van Choi, Johnson en Johnson (2011) zien dat pro-sociale of coercieve control strategieën door scholieren vertoond worden, afhankelijk van hoe ze de samenwerking met klasgenoten ervaren. Als ze de omgeving als coöperatief ervaren, zijn ze eerder geneigd om zich pro-sociaal te gedragen. Daarentegen bestaat eerder een neiging tot agressief gedrag wanneer scholieren de leeromgeving als concurrerend waarnemen. De party-plan taak is een taak waarbij er naar verachting gecoöpererd wordt, omdat er een gemeenschappelijk feestje gepland moet worden. Naar verwachting hebben dus bi-strategen tijdens de party-plan taak vooral pro-sociale strategieën toegepast. De leerkrachten kenden deze scholieren dus mogelijk naast pro-sociale strategieën ook een hoge mate aan coercieve strategieën toe, terwijl aan hen tijdens de party-plan taak door observatie geen coercieve strategieën werden toegeschreven. Dit zou verklaren waarom de algemene leerkrachtrapportage van coercieve resource control niet met de observatie overeenkomt.

De derde hypothese van de eerste onderzoeksvraag was dat de zelfrapportage van resource control in een specifieke situatie wel met de algemene leerkrachtenrapportage, peerrapportage en observatie van de specifieke situatie samenhangt. Met de leerkrachtrapportage was er inderdaad een overeenstemming met betrekking tot de rapportage van pro-sociale resource control. Deze overeenstemming was er echter niet met betrekking tot coercieve resource control. Ook hier is een mogelijke verklaring dat er tijdens de party-plan taak op grond van een coöpererende ervaring eerder pro-sociale strategieën toegepast werden (Choi et al., 2011) terwijl dezelfde scholieren in andere situaties ook coercieve strategieën zouden toepassen. De coercieve strategieën werden dan mogelijk alleen door de leerkrachten gerapporteerd die het gedrag van kinderen in meerdere situaties konden rapporteren. De verwachting van de tweede hypothese werd in zoverre bevestigd dat in de specifieke situatie het kind en zijn of haar peers het eens waren over de mate van pro-sociale en coercieve resource control. Dit duidt erop dat de scholieren zelf en hun peers strategieën rapporteerden die daadwerkelijk toegepast werden. Dit komt overeen met Paunonen en O'Neill (2010), die aangeven dat peer-rapportage een objectieve manier kan zijn om vertoond gedrag te meten, evenals de zelfrapportage als er sprake is van een verhoogde zelfaandacht

(Pryor et al., 1977). Door het meten van resource control in een specifieke situatie was er naar verwachting sprake van een verhoogde zelfaandacht. Echter laten de resultaten zien dat zowel de pro-sociale als de coercieve observatie niet met de zelf- en peer rapportage in de specifieke situatie overeenkomt. Dit duidt er dus op dat de scholieren zelf en hun peers niet in staat waren resource control betrouwbaar te identificeren. Een mogelijke verklaring hiervoor is de manier waarop resource control door middel van zelf- en peerrapportage gemeten werd. Deze verklaring wordt bij de bespreking van de resultaten van de tweede onderzoeksvraag verder besproken, omdat daarbij een soortgelijke discrepantie naar voren kwam.

De resultaten van de tweede onderzoeksvraag bevestigen de in eerder onderzoek aangetoonde samenhang tussen resource control strategieën en populariteit (Hawley, 2003). Deze samenhang was, zoals verwacht, afhankelijk van het type controlestrategie en kon niet door elke informatiebronnen aangetoond worden. Hieronder zullen de resultaten van de tweede onderzoeksvraag aan de hand van de eerder geformuleerde verwachtingen besproken worden. De eerste hypothese, dat er een samenhang tussen pro-sociale resource control en populariteit bestaat, die door de leerkrachtenrapportage, de zelf- en peerrapportage van de specifieke situatie en de observatie het duidelijkst aangetoond kan worden, werd deels bevestigd. Zo werd inderdaad vastgesteld dat een hoge mate van pro-sociale resource control, gerapporteerd door leerkrachten en observatie, samenhangt met hoge populariteit van basisscholieren. Dit komt overeen met de bevindingen van Hawley (2003) die bevestigt dat het toepassen van pro-sociale strategieën tot een hoge status kan leiden. In lijn met de verwachting kon dit effect niet door de algemene zelfrapportage aangetoond worden, omdat de participanten hier mogelijk sociaal wenselijk en niet passend bij hun daadwerkelijk toegepaste strategieën antwoordden (Paunonen & O'Neill, 2010). Daardoor kon mogelijk geen correcte inschatting van pro-sociale controllers gemaakt worden en dus ook geen samenhang met populariteit gevonden worden.

De tweede hypothese was dat enkel het gebruik van coercieve strategieën niet met populariteit samenhangt en dat dit weer door leerkrachten, de zelf- en peerrapportage in de specifieke situatie en de observatie aangetoond kan worden. Het uitblijven van een samenhang werd bevestigd voor de zelf- en peerrapportage in een specifieke situatie, wat overeenkomt met de bevindingen van Hawley (2003). Niet overeenkomend met de verwachting is dat een hoge mate aan coercieve resource control strategieën, aangegeven door zelfrapportage (algemeen), de leerkrachten rapportage en de observatie, met een hoge populariteit samenhangt. De bevinding dat ook coercieve controllers een hoge status toegekend kunnen krijgen past bij het dominance-prestige model van Cheng et al. (2013),

waarmee aangetoond wordt dat zowel pro-sociale als coercieve gedragingen tot populariteit kunnen leiden. Echter werd in het huidige onderzoek ervan uitgegaan dat dit in bestaande groepen, zoals klasgenoten niet het geval is (Hawley, 2003). Een mogelijke verklaring waarom in het huidige onderzoek naast pro-sociale ook coercieve strategieën met populariteit geassocieerd zijn, is dat in schoolklassen pestgedrag, wat zich kenmerkt door coercieve gedragingen, met populariteit samen kan hangen (Olthof et al., 2011). Volgens Olthof et al. (2011) gebruiken kinderen die anderen pesten met opzet coercieve strategieën om hun populariteit te bewaren. Het is mogelijk dat kinderen die anderen pesten en daardoor populair zijn, over het algemeen en tijdens de party-plan taak coercieve strategieën toepasten, wat de samenhang tussen coercieve resource control en populariteit mogelijk kan verklaren.

De derde hypothese van de tweede onderzoeksvraag was dat de combinatie van het toepassen van beide strategieën (pro-sociaal en coercief) met het hoogste populariteitsniveau samenhangt en dat dit weer het duidelijkst door leerkrachten, specifieke zelf- en peerrapportage en de observatie aangetoond kan worden. Tegen de verwachting in werd bij geen van de rapportagevormen een samenhang tussen bi-strategische resource control en populariteit aangetoond. Dit is in tegenstelling tot de bevindingen van Hawley (2003). Bi-strategische controllers kunnen volgens Hawley (2003) door een effectieve combinatie van de twee strategieën de hoogste mate aan populariteit bereiken. Echter is voor Hawley (2003) ook niet duidelijk hoe bi-strategische controllers beide strategieën precies toepassen. De onderzoeker vraagt zich af of bi-strategische controllers pro-sociale strategieën vooral bij bondgenoten en coercieve strategieën bij tegenstanders toepassen. Het is mogelijk dat bi-strategische controllers ook afhankelijk van de situatie óf pro-sociale óf coercieve strategieën toepassen, maar niet beide tegelijk. Het onderzoek van Choi et al. (2011), waarop eerder werd ingegaan, bevestigt dat pro-sociale en coercieve strategieën situatie-afhankelijk worden toegepast. Gezien de party-plan taak in het huidige onderzoek naar verwachting als coöperatief ervaren werd, hebben de bi-strategische controllers hierbij mogelijk eerder pro-sociale dan coercieve strategieën toegepast en werden ze niet als bi-strategen herkend. Mogelijk kon daardoor dan ook geen samenhang met populariteit worden vastgesteld.

Terwijl er bij de leerkrachtrapportage en de observatie zowel voor pro-sociale als coercieve resource control een samenhang met populariteit gevonden werd, kon door de zelf- en peerrapportage in de specifieke situatie voor geen strategietype aangetoond worden dat resource control en populariteit correleren. Dit zou kunnen betekenen dat de scholieren zelf en de peers niet in staat waren om resource control strategieën betrouwbaar te identificeren. Dit komt niet overeen met de bevindingen van Paunonen en O'Neill (2010) en Pryor et al.,

1977), die laten zien dat zelf- en peerrapportage betrouwbare methoden kunnen zijn om het gedrag van schoolkinderen vast te stellen. Een verklaring voor het feit dat in het huidige onderzoek door de zelf- en peerrapportage in een specifieke situatie geen samenhang tussen resource control en populariteit gevonden kon worden, ligt mogelijk aan de manier waarop resource control hierbij vastgesteld werd. Zoals hierboven vermeld kan mogelijk ook het onverwachte resultaat van de eerste onderzoeksvraag, dat de zelf-en peerrapportage in een specifieke situatie niet met de observatie van resource control overeenkwamen, hiermee verklaard worden. In vergelijking tot de andere rapportagevormen werd bij de zelf- en peerrapportage in de specifieke situatie bij de meting van resource control namelijk niet duidelijk benadrukt dat het over gedragingen gaat die toegepast worden om controle uit te oefenen. De kinderen hebben dus mogelijk pro-sociaal en coercief gedrag gerapporteerd dat wel vertoond werd, maar niet met resource control samenhang. Een hieruit volgende logische conclusie is dat daardoor dus ook geen samenhang van resource control met populariteit vastgesteld kon worden.

Alsnog laten de resultaten van het huidige onderzoek zien dat het gebruik van meerdere informatiebronnen van resource control een waardevolle toevoeging is aan het onderzoek naar resource control en populariteit. Populariteit was namelijk gerelateerd aan geobserveerde en leerkracht-gerapporteerde resource control strategieën, maar niet aan de zelf- en peerrapportage in een specifieke situatie. Dit impliceert dat rapporteurs die de statusdynamiek van buiten beschouwen mogelijk beter in staat zijn om de beïnvloedingsstrategieën, die kinderen gebruiken om populariteit te bereiken, te beoordelen dan de kinderen zelf. Zoals eerder gezegd wordt dit mogelijk veroorzaakt doordat kinderen minder cognitieve capaciteiten hebben dan volwassenen en hun gedragingen niet in verband kunnen brengen met de gedragingen die door een vragenlijst beoogd worden te meten (Woolley et al., 2004). Verder zijn er belangrijke praktische implicaties van de huidige studie. Zo wordt door het onderzoek benadrukt hoe belangrijk het is verschillende informatiebronnen te betrekken en te vergelijken, aangezien er grote discrepanties kunnen optreden. Het huidige onderzoek kon resource control als factor die met populariteit samenhangt beter in kaart brengen. Dit is een belangrijke toevoeging om in de toekomst van de eerdergenoemde beschermende effecten van populariteit (Rubin et al., 2015; Galván et al., 2011) te kunnen profiteren.

Een beperking van het huidige onderzoek is dat er maar één item kon worden gebruikt om zelf en peer gerapporteerde resource control in een specifieke situatie te meten. Dit terwijl de resource control strategieën uit diverse gedragingen bestaan en dit brede scala aan

gedragingen maar moeilijk met behulp van maar één item vastgesteld kan worden (bijv. Cheng et al., 2013). Ook was er bij deze items geen duidelijke focus op resource control, waardoor er bij de zelf- en peerrapportage in de specifieke situatie mogelijk pro-sociaal en coercief gedrag gerapporteerd werd dat niet met resource control in verband stond. Verder werd de observatie van resource control tot één specifieke situatie (party-plan taak) beperkt. Daardoor is het mogelijk dat bi-strategische controllers maar één van twee controle strategieën toepasten en niet als bi-strategen konden worden herkend. Om dit te voorkomen zou vervolgonderzoek de observatie van resource control kunnen uitbreiden en meerdere situaties kunnen beoordelen. Verder zou vervolgonderzoek rekening kunnen houden met de cognitieve capaciteiten van kinderen en na kunnen gaan of de deelnemers de vragen begrijpen en aan hun eigen gedragingen kunnen koppelen.

In de huidige studie werd bevestigd dat er tussen verschillende informatiebronnen van resource control discrepanties bestaan. Dit benadrukt het belang om bij het onderzoek naar resource control en populariteit meerdere informatiebronnen te betrekken. Vooral de rapportage door leerkrachten en observatie van een specifieke situatie lijken veelbelovende bronnen van informatie over resource control onder basisschoolkinderen te zijn, aangezien enkel deze twee informatiebronnen van resource control duidelijk samenhangen met populariteit in de klas. Dit onderzoek bevestigt dat resource control een complex samenspel van verschillende factoren is, zoals de situatie en andere personen (Choi et al., 2011; Hawley, 2003). Het is belangrijk om verder onderzoek op het gebied van resource control en populariteit te doen om populariteit als beschermende factor (Rubin et al., 2015; Galván et al., 2011) beter te kunnen begrijpen.

Referenties

- Cheng, J. T., Tracy, J. L., Foulsham, T., Kingstone, A., & Henrich, J. (2013). Two ways to the top: Evidence that dominance and prestige are distinct yet viable avenues to social rank and influence. *Journal of Personality and Social Psychology, 104*(1), 103-25. doi:10.1037/a0030398
- Choi, J., Johnson, D.W., & Johnson, R. (2011). Relationships among cooperative learning experiences, social interdependence, children's aggression, victimization, and prosocial behaviors. *Journal of Applied Social Psychology, 41*(4), 976-1003. doi:10.1111/j.1559-1816.2011.00744.x
- Cillessen, A. H. N., Mayeux, L., Ha, T., de Bruyn, E. H., & LaFontana, K. M. (2014). Aggressive effects of prioritizing popularity in early adolescence. *Aggressive Behavior, 40*(3), 204-213. doi:10.1002/ab.21518
- Fox, C. L., & Boulton, M. J. (2005). The social skills problems of victims of bullying: Self, peer and teacher perceptions. *British Journal of Educational Psychology, 75*(2), 313–328. doi:10.1348/000709905X25517
- Galván, A., Spatzier, A., & Juvonen, J. (2011). Perceived norms and social values to capture school culture in elementary and middle school. *Journal of Applied Developmental Psychology, 32*(6), 346–353. doi:10.1016/j.appdev.2011.08.005.
- Hawley, P. H. (1999). The ontogenesis of social dominance: A strategy-based evolutionary perspective. *Developmental Review, 19*(1), 97-132. doi:10.1006/drev.1998.0470
- Hawley, P. H. (2003). Prosocial and coercive configurations of resource control in early adolescence: A case for the well-adapted machiavellian. *Merrill-Palmer Quarterly, 49*(3), 279-309. doi:10.1353/mpq.2003.0013
- Hawley, P. H., Little, T. D., & Pasupathi, M. (2002). Winning friends and influencing peers: Strategies of peer influence in late childhood. *International Journal of Behavioral Development, 26*(5), 466-474. doi:10.1080/01650250143000427
- Henry, D. B. (2006). Associations between peer nominations, teacher ratings, self-reports, and observations of malicious and disruptive behavior. *Assessment, 13*(3), 241-252. doi:10.1177/1073191106287668
- Lansu, T. A. M., & Cillessen, A. H. N. (2015). Associations of group level popularity with observed behavior and influence in a dyadic context. *Journal of Experimental Child Psychology, 140*, 92-104. doi:10.1016/j.jecp.2015.06.016

- Olthof, T., Goossens, F. A., Vermande, M. M., Aleva, E. A., & van der Meulen, M. (2011). Bullying as strategic behavior: Relations with desired and acquired dominance in the peer group. *Journal of School Psychology, 49*(3), 339-359.
doi:10.1016/j.jsp.2011.03.003
- Paunonen, S. V., & O'Neill, T. A. (2010). Self-reports, peer ratings and construct validity. *European Journal of Personality, 24*(3), 189-206. doi:10.1002/per.751
- Pryor, J. B., Gibbons, F. X., Wicklund, R. A., Fazio, R. H., & Hood, R. (1977). Self-focused attention and self-report validity. *Journal of Personality, 45*(4), 513-527.
doi:10.1111/j.1467-6494.1977.tb00168.x
- Rubin, K. H., Bukowski, W. M., & Bowker, J. C. (2015). Children in peer groups. *Handbook of child psychology and developmental science, 4*, 1-48.
doi:10.1002/9781118963418.childpsy405
- Salimi, N., Karimi-Shahanjarini, A., Rezapur-Shahkolai, F., Hamzeh, B., Roshanaei, G., & Babamiri, M. (2019). Aggression and its predictors among elementary students. *Journal of Injury and Violence Research, 11*(2), 159-170. doi:10.5249/jivr.v11i2.1102
- Woolley, M. E., Bowen, G. L., & Bowen, N. K. (2004). Cognitive pretesting and the developmental validity of child self-report instruments: Theory and applications. *Research on Social Work Practice, 14*(3), 191–200. doi:10.1177/1049731503257882